

Den försvunna pojken

Som vanligt möts Asta, Bea och Cesar vid korsningen. Cesar var först den här gången.

- Tja! sa Cesar till Asta.
- Hej! sa Asta.
- Hallå! sa Bea som kom gående bakom Asta.

De började gå mot skolan. Asta hade en tidning i fickan.

- Har ni hört om pojken i Göteborg? sa Asta.
- Vilken pojke? fråga Bea.
- Den där pojken som har försvunnit. Det stod i tidningen att han kan vara här någonstans, sa Asta och tog fram tidningen.
- Nej, i den här stan? sa Cesar.
- Man vet inte än, men han kan vara här, sa Asta.
- Nej, inte här, sa Bea.

När de pratade om pojken märkte inte Asta att det var en vattenpöl framför henne så hon trampade rakt i den.

- Nej! sa Asta och suckade.
- Vad hände? frågade Cesar.
- Asta trampade i en vattenpöl, svarade Bea.
- Det gör inget. Jag sätter in skorna i torkskåpet när vi kommer till skolan, sa Asta.

När de kom fram till skolan ställde Asta sina skor i torkskåpet och stoppade in tidningen i den blötaste skon. De gick in i klassrummet och satte sig på sina platser. Asta kunde inte fokusera hela lektionen. Hon tänkte på den försvunna pojken.

- Det kommer en ny kille till klassen idag! sa Olle glatt. Han kommer nästa lektion, faktiskt.
- Va, en ny kille? sa Asta tyst för sig själv.

När lektionen var slut gick Asta, Bea och Cesar ut på rast.

- Tycker inte ni att det är konstigt att samtidigt som en pojke har försvunnit och kanske finns i den här stan, så ska en ny kille börja i vår klass? frågade Asta. Är inte det lite märkligt?
- Nej, det är ju bara en ny elev, svarade Cesar.
- Och vi vet inte ens vad den där försvunna killen heter, sa Bea.
- Du har rätt, de var en dum tanke, sa Asta.

Sen var det dags att gå in.

- Ja! Nu är det dags att träffa den nya killen! sa Cesar glatt.
- Varför är du så glad? sa Bea.
- Jag vet inte, det är bara roligt att få en ny kille i klassen, sa Cesar.

De gick in i klassrummet och satte sig på sina platser. Strax därefter kom den nya killen in i klassrummet.

- Hej Viktor! sa Olle.
- Hej, sa Viktor tyst.
- Kan du berätta något om dig själv? sa Olle.
- Ja det kan jag, jag är från Göteborg, sa Viktor.
- Göteborg? tänkte Asta.
- Min favoritfrukt är äpple och jag... är en helt vanlig pojke, sa Viktor.
- Så roligt att du kommer och börjar hos oss! sa Olle. Nu kan du gå och sätta dig på den där lediga stolen bredvid Bea.
- Okej, sa Viktor.

Han gick och satte sig bredvid Bea. Bea tog chansen att se om han var lik den där pojken i tidningen. Alla tog fram sina matteböcker och började jobba. Efter en liten stund sa Olle högt:

- Nu är det dags att sluta jobba och plocka undan.
- Men det är ju 10 minuter tills mat, varför ska vi sluta jobba? fråga Sam.

- För att Viktor ska få se skolgården, sen ska vi gå och äta mat, sa Olle. Så någon ska få visa Viktor runt och ni andra kan ha lite tidig rast. Vem vill visa Viktor runt?

Sam räckte upp handen.

- Perfekt! då visar du Viktor skolgården och ni andra tar rast, sa Olle.

Asta, Bea och Cesar stannade en liten stund i kapprummet.

- Jo, jag är helt säker på att jag känner igen honom, sa Bea. Men jag kan inte komma på var jag sett honom förut.
- Du inbillar dig, sa Cesar. Han har ju precis flyttat hit.

Asta hämtade sina skor ur torkskåpet. Hon drog ur tidningspappret hon hade stoppat i den blötaste skon, knycklade ihop det till boll och kastade den på Bea.

Bea fnissade till, men rynkade sedan pannan. Sakta vecklade hon upp tidningssidan.

- Jag sa ju det! sa Bea och pekade på en bild. Jag visste att jag hade sett honom förut! Det är den pojken som försvann från Göteborg.

Efter skolan gick Asta, Bea och Cesar hem till Asta. De gick in i Astas rum och pratade om Viktor.

- Han var lite skum, sa Bea.
- Ja, jag håller med, sa Asta
- Vad är det med er? sa Cesar
- Men du förstår inte, det här är något stort, sa Bea
- Okej, jag fattar, ni vill veta om han är den försvunna pojken, sa Cesar. Men har ni något som kan bevisa vem han är?
- Vi har inga bevis men han har sagt några skumma saker som kan hjälpa oss, sa Asta.
- Och vad har han sagt som är skumt? frågade Cesar.

- Han sa att han var från Göteborg. Den försvunna pojken är från Göteborg, sa Asta.
- Han ser ut som den försvunna pojken, sa Bea.
- Ska vi slå vad? sa Cesar.
- Om vad då? fråga Bea.
- Vi går fram till Viktor i morgon och frågar honom om han är den försvunna pojken. Är han det så betalar jag er båda 50 kr var på fredag, sa Cesar.
- Okej, då får du nog vara beredd att ge mig mina 50 kr på fredag, sa Bea.

Nästa dag träffade de Viktor på väg till skolan. Han gick och åt en macka. Asta hade med sig ett papper, så hon kunde skriva ner allt skumt han gjorde eller sa.

- Varför äter du en macka? frågade Bea.
- Jag var hungrig, jag fick inte någon mat igår, svarade Viktor.
- Varför? har du problem hemma? fråga Bea.
- Min pappa hade inte pengar att köpa mat för, svarade Viktor.

Asta skrev ner det här på pappret:

"Inte alltid mat hemma"

"Pappa har inte så mycket pengar"

Hon visade listan för Cesar.

- Men hur kan han vara den försvunna pojken om han har en pappa, sa Cesar.
- Han kan ljuga, sa Asta.

När de kom till skolan sa Bea att hon ville prata med Viktor på rasten.

På lektionen var alla lugna, till och med Asta kunde koncentrera sig. På rasten väntade Viktor på Bea i kapprummet. Bea hade med tidningssidan.

- Hej, tack för du väntade på mig, sa Bea.
- Inget problem, sa Viktor.

Asta och Cesar stod kvar och pratade medan Bea och Viktor gick iväg.

- Men han kan inte vara den försvunna pojken, sa Cesar bestämt.
- Jo, han är den försvunna pojken, sa Asta. Jag vet det.

- Viktor jag har en fråga, sa Bea.
- Vad är det? sa Viktor
- Är du den försvunna pojken? frågade Bea.
- Nej, vad tror du, svara Viktor.

Bea tog fram tidningssidan och visade Viktor den.

- Är du säker? sa Bea.
- Var fick du den ifrån? sa Viktor.
- Från tidningen, sa Bea.
- Okej, jag ger mig, jag är den försvunna pojken, erkände Viktor.
- Jag visste det! sa Bea. Men varför rymde du från din familj?
- Jag hade inte ett bra hem, mina föräldrar var inte snälla och hade inte mycket pengar. Jag kunde inte ens gå i skolan, sa Viktor.

Bea såg att han fick en tår i ögat.

- Och sen rymde du hit? frågade Bea.
- Ja, men jag har fortfarande ingen familj, svarade Viktor. Det där jag sa om min pappa igår var inte sant. Men jag får i alla fall gå i skolan här.
- Men då kan vi försöka hitta dig en ny familj! sa Bea.
- Ja, det kan vi väl försöka, sa Viktor.

Bea och Viktor gick bort till Cesar och Asta.

Cesar såg glad ut, han trodde att han hade vunnit vadet och att Viktor inte var den försvunna pojken.

Men Bea gick fram till honom och sa:

- Du Cesar, nu får du ta med 100 kr på fredag. Och ABC-klubben har ett nytt uppdrag!